

"La finalitat de la Llei és portar l'home a la seva veritat"

Dij, 22/11/2018 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 21 de novembre 2018

Catequesi sobre els Manaments.

14-A: No desitgeu el cònjuge d'un altre; no desitgeu els béns d'un altre.

Estimats germans i germanes, bon dia!

Les nostres trobades sobre el Decàleg ens condueixen avui a l'últim manament. L'acabem d'escoltar. Aquestes no són només les últimes paraules del text, sinó molt més: són el resultat del viatge a través del Decàleg, tocant el cor de tot el que s'hi troba escrit. De fet, si ho mirem bé, no afegeixen cap contingut nou: les indicacions «no desitjaràs la muller [...], no és alguna cosa que pertanyi al teu proïsme» es troben incloses en els manaments sobre l'adulteri i el furt; perquè serveixen aleshores aquestes paraules? Són un resum? Es tracta d'alguna cosa més?.

Tinguem ben present que tots els manaments tenen com objectiu indicar el sentit de la vida, el límit més enllà del qual l'home es destrueix a si mateix i el proïsme, fent malbé la seva relació amb Déu. Si l'ultrapassa, es destrueix a si mateix, destrueix també la relació amb Déu i també la relació amb els altres. Els manaments indiquen això. A través d'aquesta darrera paraula, es posa de manifest que totes les transgressions provenen d'una arrel interna comuna: els desitjos del mal. Tots els pecats neixen d'un mal desig. Tots. Es comença a moure en el cor i s'endinsa i acaba en una transgressió. Però no una transgressió normal, legal: una transgressió que fa ferir a si mateix i els altres.

En l'evangeli el Senyor Jesús ho diu explícitament: "Perquè, de fet, de dins del cor dels homes, surten els mals propòsits: impuresa, robatori, assassinat, adulteri, cobdícia, engany, lascívia, enveja, calúmia, supèrbia, niciesa. Totes aquestes coses dolentes surten de dins i fan que l'home sigui impur" (Mc 7,21-23).

Per tant, entenguem que tot el viatge realitzat pel Decàleg no serviria de res si no arribés a aquest nivell, el cor de l'home. D'on provenen totes aquestes coses dolentes? El decàleg és brillant i profund en aquest aspecte: el punt d'arribada - l'últim manament - d'aquest viatge és el cor i, si aquest, si el cor no està lliure la resta serveix de ben poca cosa. Aquest és el repte: alliberar el cor de totes aquestes coses dolentes i lletges. Els preceptes de Déu es poden reduir a ser només una bella façana d'una vida que encara roman com una existència d'esclaus i no de fills. Sovint, darrera de la màscara farisaica de la correcció asfixiant s'amaga una cosa lletja i no resolta.

En canvi, hem de deixar-nos desemmascarar d'aquestes ordres del desig perquè ens mostren la nostra pobresa, per conduir-nos a una santa humiliació. Cadascun de nosaltres es pot preguntar: però quins mals desigs ens vénen sovint? Enveja,

avarícia, murmuració? Totes aquestes coses que vénen de dins meu. Tots farem bé de preguntar-nos-ho. L'home necessita aquesta benaurada humiliació, la que li permet de descobrir que no pot alliberar-se per si sol, la que crida a Déu per ser salvat. Sant Pau ho explica d'una manera insuperable referint-se al manament de no desitjar (Cf. Rom 7,7-24).

És inútil pensar que podem corregir-nos nosaltres mateixos sense el do de l'Esperit Sant. És inútil pensar que podem purificar el nostre cor només amb un esforç titànic de la nostra voluntat: això no és possible. Hem d'obrir-nos a la relació amb Déu en la veritat i en la llibertat: només d'aquesta manera els nostres esforços poden ser fructífers, perquè és l'Esperit que ens fa anar endavant.

La finalitat de la Llei bíblica no és enganyar l'home que amb una obediència literal el porti a una salvació artificial i a més inassolible. La finalitat de la Llei és portar l'home a la seva veritat, la seva pobresa, que es converteix en una autèntica obertura, obertura personal a la misericòrdia de Déu que ens transforma i ens renova. Déu és l'únic capaç de renovar el nostre cor, sempre que nosaltres li obrim el cor a Ell: és l'única condició, Ell ho fa tot però hem d'obrir-li el cor.

Les últimes paraules del Decàleg ens ensenyen a tots a reconèixer-nos mendicants, ens ajuden a posar-nos davant del desordre del nostre cor, per deixar de viure de manera egoista i tornar-nos pobres en esperit, autèntics davant el Pare, deixant-nos redimir pel Fill i ser ensenyats per l'Esperit Sant. L'Esperit Sant és el mestre que ens guia: deixem-nos ajudar. Siguem mendicants, demanem aquesta gràcia.

“Feliços els pobres en l'Esperit perquè d'ells és el Regne del cel” (Mt 5,3). Sí, benaurats els qui deixen d'enganyar-se creient que es poden salvar de la pròpia feblesa sense la misericòrdia de Déu, que és l'única que pot guarir. Només la misericòrdia de Déu guareix el cor. Benaurats els qui reconeixen els propis desitjos dolents i amb un cor penedit i humiliat no es presenten davant Déu i els altres homes com a justos, sinó com a pecadors. És bonic el que Pere va dir al Senyor: “Allunya't de mi, Senyor, que sóc un pecador”. És bonica aquesta pregària: “Allunya't de mi, Senyor, que sóc un pecador”.

Aquests són els qui saben tenir compassió, els qui saben compadir-se dels altres, perquè ho experimenten en si mateixos.

Traducció de Josep Ma. Torrents Sauvage